

Bakos Ádám: Beszámoló a Holland útról

Amikor megtudtuk, hogy mi vagyunk azok a szerencsések, akik részt vehetnek a Holland utazáson, nagyon izgatottak lettünk. Mindenki nagy izgalommal várta, hogy milyen lesz az egész.

Eljött a bizonyos nap, amikor is ott álltunk a repülőtéren és vártuk, hogy kezdetét vegye a nagy kaland. Már az első napon rengeteg dolgot láttunk, pedig nem is voltunk szinte sehol. Elég volt csak az autóból kinézni, és máris láthattunk olyan dolgokat, amiket itthon nem nagyon láthatunk. Ilyenek például a nagy szél erőművek, kiépített kerékpárutak és persze a szélmalomok. Mint azt már az előkészítőkön megtudtuk és persze nekünk is volt róla némi fogalmunk, Hollandiára nagy veszélyt jelent a tengerszint növekedése. Ezért a víz elleni védekezésük nagyon fejlett és biztonságos is. Mindent megpróbálnak megtenni azért, hogy ne jelentsen semmi veszélyt a víz. A következő igencsak szembetűnő érdekesség az volt, hogy a legtöbb házba be lehetett látni, mivel az ablakokon nincs függöny. Ez igen különös látvány volt a számunkra, mert nálunk ez sem szokványos, hogy belátnak az életünkbe az utcán járó-kelő emberek. Bár náluk ez nem jelent problémát, mert a helyiek nem nézegetnek be egymás ablakán. Véleményem szerint inkább a turisták azok akik benézegetnek. Nem volt olyan alkalom, amikor elhaladtunk egy nagy ablak mellett, hogy ne néztünk volna be kíváncsian. Ilyenkor általában, ha otthon volt valaki, kedvesen kiintegetett és mi visszaintegettünk.

Nagyon sok érdekességet véltünk felfedezni kint létünk során. Nem hiába mondják, hogy Hollandia Európa egyik leggazdagabb országa. Nagyon jól élnek itt az emberek és nem panaszkodnak semmiért. Pedig náluk is vannak olyan dolgok, amiket nem tudnak kivédeni és problémát okoz nekik.

A programok, amiken részünk volt nagyon izgalmasak voltak. Szerintem nem volt olyan a csapatban, aki nem élvezte volna.

Az első napot utazással töltöttük. A gépünk 12:20-kor szállt fel. Nagyon élvezte mindenki a repülést. Akadt olyan személy, aki még nem repült. Többek között én sem. Szerencsére gyönyörű napos időnk volt így nem volt semmi fennakadás az úton. Az itthoni időjárás akkor még nagyon kellemes volt. Amikor leszálltunk Hollandiában, akkor már nem túl kellemes idő fogadott minket. Nem fáztunk, mert jól fel voltunk öltözve. Plusz még az utazást megelőző felkészítőkön figyelmeztettek minket arra, hogy ahova megyünk ott hideg lesz. Így is volt. Az első héten még nem is volt semmi probléma. Az igazán nagy hidegek és minden velejárója, mint például az eső is, csak a második héten kezdődtek.

Visszatérve a programokhoz, az első nap, mint már azt említettem az utazással telt el és némi városnézéssel, amit már sötétben tettünk meg. Miután elfoglaltuk a szállásunkat, és jobban megismerkedtünk a környékkel, egy kis éjszakai beszélgetés után, mindenki nyugovóra tért.

A második nap is eljött. Ezt a napot akklimatizálódással töltöttük. Jobbára senki nem csinált semmit, csak elvultunk. Beszélgettünk, filmet néztünk majd

elmentünk egy gyalogos városnézésre. Szerencsére a belváros nem volt túl messze a szállásunktól, így egy kényelmes sétával meg tudtuk közelíteni. Szinte az egész várost bejártuk. Megcsodáltunk minden olyat, ami tetszett nekünk. Rengeteg fénykép készült, hogy majd emlékezzünk, hogy itt is jártunk. A város nagyon szép volt. Az utcák tiszták és rendezettek. A biciklisek nem zavarják az autós forgalmat, mert rendes kiépített bicikliútjuk van. Ez a hollandok egyik jellegzetessége a sok közül, hogy aki teheti, az bringával jár dolgozni, suliba vagy éppen ahova kell. Éppen ezért szinte nem is lehet olyan embert látni, akinek súlyproblémái lennének. Persze a biciklis kultúrához nem elegendő a kiépített út meg hasonlók. Tudni kell közlekedni is vele, és persze tárolni is kell valahol, ha megérkeztél oda, ahova menni akartál. Ezért mindenhol van biciklitároló. Az állomáson, az iskoláknál és persze a munkahelyeken. A városban a tömegközlekedés is nagyon jó volt. Sokszor volt olyan, hogy busszal mentünk be a városba, ha például vásárolnunk kellett valamit és nem akartuk kézben cipelni. Később aztán még bringákat is kaptunk, ami megint csak megkönnyítette a helyzetünket, mert legalább nem kellett a buszhoz igazodnunk, ha el akartunk menni valahova, hanem csak felpattantunk a szerkezetre és már tekertünk is. Amikor nagyon hideg volt, akkor inkább buszoztunk, mert nem akartunk megfázni meg ilyenek.

Visszatérve a programokhoz, mikor az akklimatizációs nap véget ért, kezdődött egy újabb hét.

A hétfői napot a Roc Friese Poortban töltöttük. Itt nagyon jó volt a hangulat, mert kellemesen elbeszélgettünk mindenféléről. Bemutatták nekünk az iskola minden részét, elmagyarázták az ottani oktatási rendszert és minden olyan dolgról tájékoztattak, ami számunkra hasznos. Tájékoztattak arról is, hogy kinek hova kell menni gyakorlatra. Miután visszamentünk a szállásunkra, mindenki elfoglalta magát valamivel. Szokás szerint megint filmet néztünk vagy játszottunk. Bár akadt néhány lelkes lány, akik Rubint Réka segítségével némi erősítő gyakorlatot végeztek. Minden esténk nagyon mókásan telt el.

A második napon ismét az iskolába tettünk látogatást. Újabb előadásokat hallgattunk meg. A változatosság kedvéért, mi is tartottunk egy kiselőadást a magyarországi adórendszerről. Nagyon hatásosra sikeredett a rögtönzött előadás.

A többi napon Leeuwardenben voltunk és különböző intézményeket jártunk körbe. Megnéztük a helyi kórházat, látogatást tettünk egy fogászati rendelőbe is, ahol a fogpótlással foglalkoztak. Aztán az iskolába is elmentünk, majd egy városnézésen is részt vettünk.

Majd szépen lassan elérkezett a péntek reggel, amikor is heten Amsterdam felé vettük az utunkat, ugyanis ott töltöttük az első hétvégénket. Reggel már korán felkeltünk, hogy elérjük a vonatunkat, ami Sneekből indult reggel nyolckor. Az út nagyon jó volt, mert nagyon jól éreztük magunkat. Csodáltuk a tájat és persze nagyokat röhögünk egymáson. Mikor odaértünk az első utunk a turisztikai információhoz vezetett, hogy megtudjunk mindent ami szükséges

ahhoz, hogy ne legyen semmi probléma a hétvégén. Mivel a térképet már jó előre megvettük, azzal már nem kellett szórakozni. Ezek után vette kezdetét a hétvégénk. A szállásfoglalás nehézségei után nyakunkba vettük a várost. Annyi minden látnivaló volt, hogy nem tudtuk eldönteni, hogy hol is kezdjük. Így aztán elkezdtünk a sétálóutcákon sétálgatni és nézelődtünk. Nagyon jól érezte magát mindenki. Majd kicsivel később kerestünk egy helyet, ahol meg tudunk vacsorázni. Nagyon meghitt hangulatban fogyasztottuk el az ételt, amit rendeltünk. Olyanok voltunk, mint egy nagy család. Kellemesen elbeszélgettünk, majd ismét sétálgatni kezdtünk. Mire jól kisétáltuk magunkat, eljött az idő, hogy átvegyük a szobánkat. A szállásunk egyébként Amsterdam legnagyobb parkjánál volt a Vondel Parknál. A szoba elfoglalása után álomra hajtottuk a fejünket, hogy szombaton kipihentek legyünk a városnézésre. A másnapot úgy kezdtük, hogy összepakoltunk a táskánkba, mert azt a szobát ahol első éjjel aludtunk el kellett hagynunk és át kellett költöznünk egy másik szobába, mert csak így tudtak nekünk szobát biztosítani. A pakolás után beadtuk a csomagjainkat a megőrzőbe, majd egy kiadós reggeli után ismét elindultunk felfedezni a várost. Ellátogattunk a Dam térre, megnéztük a vörös lámpás negyedet és az Iamsterdam feliratot is megnéztük. Fantasztikusan telt el a szombat is és amikor fáradtan visszaérkeztünk, hogy átvegyük a szállásunkat már csak egy forró fürdőre és egy kiadós alvásra volt szüksége kis csapatunknak. A vasárnapot is megpróbáltuk értelmesen eltölteni. Azon a napon jött a Mikulás is, hollandul a Sinterklaas. A Dam térre érkezett, ezért az irányt egyből mi is odafelé vettük. Miután megérkezett a segédeivel együtt a Piet-ekkel és kiosztottak több ezer Papernoot-ot mi a Madam Tussauds múzeumba igyekeztünk. Már reggel megvettük a jegyeket kedvezményesen, ezért nekünk nem kellett kiállnunk azt a rettenetesen hosszú sort, ami a bejáratnál kígyózott. A VIP bejáraton mentünk be. Miután a lift felvitt minket az emeletre, elkezdődött a kaland a bábukkal. Az egész nagyon izgalmas volt. Főleg az a rész, ahol igazi emberek riogatták a gyanútlan látogatót. A lányok persze egyetlen fiúként a csapatban, mind rajtam csimpaszkodtak, hogy ne féljenek. Azért volt, hogy velük együtt ordítottam én is, mert megijedtem. A lényeg az volt, hogy mindenki nagyon jól érezte magát az egész kiállításon. Ezek után ismét a vöröslámpás negyedbe mentünk nézelődni. Amikor már jól kinézelődtük magunkat, hazafelé indultunk, mert hétfőn reggel nyolckor indult a vonatunk vissza Sneekbe. Reggel mindenki összepakolt és egy jó kis reggeli után az állomásra mentünk, hogy felszálljunk a vonatra. Visszafelé, csak úgy mint odafelé, kétszer át kellett szállnunk. A visszaút is nagyon jó hangulatban telt el, bár kicsit álmosak voltunk. Megérkezésünk után visszamentünk a szállásunkra, majd onnan megint vissza az iskolába, mert hétfőn volt az első gyakorlati nap. Mind a hetünket kocsival vittek el oda, ahol majd a gyakorlatot végezni fogjuk. Az első nap kissé fáradtan, de annál izgalmasabban telt el. Azért is mert már mindenki izgatott volt, hogy milyen lesz a munkahelye. Ezzel elkezdődtek a dolgozós hétköznapiak.

A következő hetek már kemény munkával teltek el. Persze nem esett kétségbe senki, hiszen ez volt az elsődleges cél, hogy tapasztalatokat gyűjtsünk. Azért nem volt hiány szórakozásban sem, mert mindig volt szervezve valamilyen program a számunkra. Az első ilyen kirándulás Rotterdam volt. Sneekből indultunk egy külön busszal, a Roc Friese Poort tanulóival együtt. Egy jó kis két órás út után megérkeztünk Rotterdamiába. Itt a kirándulást a Bodies kiállításon kezdtük. Nagyon izgalmas kiállítást láthattunk. Ugyan ez a kiállítás volt egyszer Magyarországon is. Ezek után egy hajókirándulásra mentünk, ahol megtekintettük a nagy kikötőrészt. Nagyon szép volt az utazás Európa legnagyobb kikötővárosában. A hajón rengeteg érdekességet elmondtak a városról és a történelméről. Ezt követően volt egy kis szabadidőnk, amit úgy tölthettünk el, ahogyan akartunk. Három lány és jómagam eldöntöttük, hogy felmegyünk Rotterdam legmagasabb pontjára 185 méterre az Euromast toronyba. Amikor közelebből megláttuk, kicsit inunkba szállt a bátorságunk, de leküzdöttük, és felmentünk a tetejére. A látvány ami fogadott minket valami eszméletlen volt. Gyönyörű volt minden fentről nézve. Ameddig a szem ellátott csak épületeket és fákat láttunk. Meg persze kicsi autókat és parányi embereket. Miután lejöttünk és megkerestük a többieket izgatottan meséltük el nekik, hogy milyen csodás volt fent lenni. Nagyon kíváncsian hallgatták amiket meséltünk nekik. Mikor már mindenki visszaért a megbeszélt időpontra elindultunk hazafelé. A hazaút megint csak emelkedett hangulatban telt, mert mi csináltuk a jókedvet. Énekeltünk meg minden ami csak belefért. Sokan mondták, hogy nagyon vidám népség vagyunk.

A következő igen kellemes program Ameland szigetére terveződött. Az egyik igen esős reggelen autókkal jöttek értünk, és vittek el minket kirándulni. Az út nem volt hosszú, főleg úgy hogy végigbeszélgettük az egészet és jól éreztük magunkat. Ameland szigetét csak komppal lehet megközelíteni, ezért leparkoltunk az autókkal és felszálltunk rá. Miután megérkezett a komp buszra szálltunk és a tengerpart felé vettük az irányt. Hatalmasat sétáltunk a tengerparton és közben mindenféle kagylókat gyűjtögettünk. Itt is nagyon jól éreztük magunkat. Miután jól kisétálgattuk magunkat bementünk a faluba, ahol az ebéd elfogyasztása után volt egy kis szabadidőnk is. Nézelődtünk egy darabig. Nagy meglepetésünkre a Sinterklaas azon a napon érkezett meg a szigetre, így szerencsénk volt már másodszor találkozni vele és a segédeivel. Mindenhol nagy ünnepség keretében érkezett meg. Azt hallottuk, hogy a hollandoknál ez az egyik legnagyobb ünnep. Ezért csinálnak neki ekkora felhajtást. A holland Mikulás a nálunk megszokottól eltérően nem decemberben, hanem novemberben érkezik Spanyolországból. Nem szánon, hanem lóháton. Meg persze nem krampuszokkal érkezik, hanem szerecsenekkel. Ők a Piet-ek. Miután mindezt láttuk visszaindultunk a komphoz, hogy hazafelé vegyük az irányt.

Véleményem szerint ez az út minden szempontból nagyon jó volt. Rengeteg új ismeretet szereztünk, barátokat találtunk és élményekkel lettünk gazdagabbak.

Szerencsésnek mondhatom magam, mert nem mindig jut el az ember Hollandiába. Örülök, hogy jelentkeztem és annak még jobban örülök, hogy be is kerültem. Nagyon jól éreztem magam a lányokkal és azt hiszem, hogy ők is jól érezték magukat velem. Bár őszintén szólva kicsit aggódtam amiatt, hogy mi lesz velem egyedüli fiúként, de azt hiszem, hogy jobb nem is lehetett volna. Annak is örülök, hogy olyan gyakorlati helyen voltam, ahol szerettek. Nem foglalkoztam még sérült gyerekekkel, de jó érzés volt közöttük lenni. Nagyon jó élményekkel tértem haza és azt hiszem ezt az utat soha nem fogom elfelejteni. Azt hiszem ezzel más is így van.

Bakos Ádám

2010-12-14

Képek a Holland útról

